

1

KAŽKAS LENDA

RŪKO SLĒNYJE VASARA. Šviečia saulė, labai karšta. Geltonosios pilies virtuvėje Elsa su Kalium gamina ledus, kaip visada per vasaros atostogas.

Suskamba Vaiduoklių biuro telefonas. Didelėje pilyje nuaidi skambučio garsas.

Elsa garsiai sudejuoja.

– O ne! Telefoną pamiršome būstinėje.

Vaiduoklių biuro būstinė įkurta pačiame Geltonosios pilies bokšto viršuje. Ten reikia lipti ilgais laiptais.

– Jeigu atneši jį, galėsi nuspręsti, koks bus ledų skonis, – pasiūlo Kalis.

– Gerai! – sutinka Elsa ir užbėga į bokštą.
– Alio? – atsiliepia ji.
– Alio, – taria žemas balsas. – Ar kalbuosi su Vaiduoklių biuru?

– Taip, – alsuodama atsako Elsa.

Langas atidarytas, bet tai nepadeda. Atrodo, kad temperatūra bokšte siekia tūkstantį laipsnių šilumos.

– Mano vardas Robertas Gonsalesas. Aš gyvenu Lietaus ūkyje. Man reikia Vaiduoklių biuro pagalbos. Ar galite čia atvykti? kažkas lenda prie mano arklio...

Elsa žino, kur tas ūkis.

Jis yra kitapus Rūko slėnio. Ten yra ir karvių, ir kiaulių, ir vištų. Matyt, ir arklys.

– Netrukus atvyksime, – pažada ji.

Mergaitė įsikiša telefoną į kišenę ir nubėga į virtuvę. Ledai turės palaukti. Vaikai skubiai išvažiuoja dviračiais. Senelis Nikodemas miega sode hamake ir nepastebi, kad jie iškeliauja.

Senelis yra Rūko slėnio vaiduoklių žinovas. Jis išmokė vaikus visko, ką išmano apie vaiduoklius, o dabar dažniausiai nori ilsėtis. Ir šokti.

Rasti Lietaus ūkį lengva. Elsa ir Kalis važiuoja viena iš pagrindinių slėnio gatvių. Jie kerta gele-

žinkelį ir pravažiuoja bažnyčią. Abu baisiai suprakaituoja. Uch, kaip karšta!

Netrukus jie atvažiuoja į vietą. Kalis nuima nuo bagažinės vaiduoklių lagaminą. Jame yra viskas, ko reikia žinovui.

Šiame ūkyje jie pirmą kartą. Labai graži vieta. Vaikai apsidairo. Dešinėje stovi didelis tvartas, taip pat yra gyvenamasis namas. Tolėliau matyti ganykla ir laukas.

Atsidaro namo durys ir išeina aukštas barzdotas vyras. Jis dėvi skrybėlę.

– Labas, – pasisveikina jis. – Tai aš esu Robertas Gonsalesas. Kaip gerai, kad turite laiko susitikti.

– Šiuo metu ramu, – sako Kalis. – Vaiduokliai gan panašūs į žmones – kai būna per karšta, jie aptingsta.

– Aptingsta? – sako Robertas. – Nepasakyčiau.

– Kas atsitiko? – klausia Elsa.

Robertas atrodo nelaimingas.

– Mano nuostabioji kumelė Viola. Naktimis prie jos kažkas lenda.

Vyras parodo gražų bėrą arklį ganykloje.

Kalis suspaudžia vaiduoklių lagaminą.

– Kas dedasi? – pasiteirauja jis.

Robertas timpteli sau už skrybėlės.

– Naktimis ji dingsta. Kažkas ją paleidžia!

Elsa suraukia kaktą. Vaiduokliai beveik niekada nebūna piktavaliai. Jie vaidenasi, nes jiems reikia pagalbos. Paskui liaujasi. Bet tik po to, kai išsiaiškini, ko jie nori.

– Kodėl manote, kad arklį paleidžia vaiduoklis? – klausia Elsa. – Juk gali būti kas nors kitas...

– Mačiau, kaip tai įvyko, – paaiškina Robertas. – Vakar budėjau prie ganyklos. Buvo tamsu ir tylu. Staiga vartai atsivėrė. Aš labai nustebau... ir išsigandau. Noriu pasakyti, kad ten kažkas buvo. Kažkas atidarė vartus ir įėjo. Tačiau aš nieko nemačiau.

Nors karšta, Kalį nupurto šurpas.

– Paskui Viola nušuoliavo visu greičiu. Buvo neįmanoma jos sulaikyti.

Dabar pašiurpsta ir Elsa.

– Žinoma, naktimis galėčiau Violą užrakinti tvarte, bet bjauriai pasielgčiau. Jai patinka būti lauke.

Nusiminęs vyras atsidūsta.

– Ką manote? Ar šiame ūkyje vaidenasi? Ar galite man padėti?

Elsa ir Kalis susižvalgo, paskui linkteli. Regis, Lietaus ūkyje tikrai vaidenasi. Žinoma, jie gali padėti ir vaiduokliui, ir Robertui.

Vaiduoklių biuras gavo naują bylą!